No. 76. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 25 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

HAMBURG, den 18. Junij. Gisteren hebben zich de ongeregeldheden vernieuwd en kregen des avonds vooral een dreigend aanzien. Een aantal personen hebben eene belangrijke schade geleden; het graauw verbrijzelde, zonder onderscheid van huizen of personen, op onderscheiden punten de glazen, en vernielde zelfs een winkel van saksische porceleinen, den winkel van een horologiemaker, tabakswinkels enz. Voorts woede de menigte tegen de graanhandelaren, bakkers en al zulke lieden, die handel drijven in levensmiddelen. Van de militairen, die de menigte meesten uiteendrijven, hebben sommigen vrij ernstige wonden bekomen. De afgeloopen nacht is echter zonder ongeregeldheden voorbijgegaan, en men heeft alle hoop, dat de rust verder ongestoord zal blijven.

— Bij de beraadslagingen over de emancipatie der joden is aangehaald, dat er 206,000 joden in Pruissen wonen. In Berlijn wonen 8000 joden, in Posen 7300, in Breslau 6000, in Dantzig 4000, enz.

ENGELAND.

— Een zeer verontrustende verschijning in Londen is het berigt, door den *Morning-Chron.* gegeven, onder den titel: *heerschende koorts*, waaruit hoofdzakelijk blijkt, dat gedurende de maanden April en Mei het getal der opgenomene zieken in de hospitalen drie malen het getal bedroeg van die gedurende de drie eerste maanden van het jaar, en dat dit getal dagelijks toeneemt, zoodat de hospitalen vol zijn, en meer dan twintig personen waren op de lijst geplaatst van een hospitaal, wachtende op vacante legersteden.

De meesten zijn Ieren, die kortelings aangekomen zijn, of tot familiën behooren, die betrekkingen uit Ierland ontvangen hebben. Velen kwamen met koortsen of werden ziek in de verpeste wijken der Metropolis. – Indien het jaargetijde warm mogt worden, vreest men eene verspreiding in andere districten. De aard dezer koortsen is daarenboven geheel bijzonder en vertoont de teekenen der pest, namelijk klierachtige ontsteking. Bij de pest verschijnt deze ontsteking hoofdzakelijk aan de dijen, puisten te voorschijn brengende, terwijl in de gemelde koorts dezelve zich aan den hals en het aangezigt vertoonen, hoofdzakelijk de vochtachtige klier; doch, behalve het onderscheid van plaats, leveren de verschijnselen dezer koorts, die thans bijna in alle gedeelten van Londen heerscht, geen verschil op met die der pest.

— Uit de lijsten der sterfte blijkt de belangrijke bijzonderheid, dat de soldaat, die op de wallen van eene belegerde vesting strijdt, of op het slagveld tegen de dapperste vijanden vecht, aan minder kansen van dood blootgesteld is, dan de bewoners van sommige Engelsche fabrieksteden, als Manchester, Liverpool, enz. Bij de belegering van Antwerpen was die kans als 1 tot 68, bij de belegering van Badajoz als 1 tot 54, bij den slag van Waterloo als 1 tot 30. Daarentegen is zij voor den werkman te Liverpool veel ongunstiger, te weten als 1 tot 19, voor den wever van Manchester als 1 tot 17, voor den arbeider in de messenfabrieken van Sheffield, als 1 tot 14.

— Zekeren *William Snyder* is over eenigen tijd te Philadelphia (Vereenigde Staten), tot eene boete van 10 dollars verwezen, om een jong meisje eenen zoen te hebben gegeven.

FRANKRIJK.

— Den 17. Junij is te Havre aangekomen het oudste schip van Frankrijks handelsmarine, de driemaster *Indus*, kapt. *Febres.* Dit vaartuig is in 1718 in Engeland van teek- of ijzerhout gebouwd, en bijgevolg honderd negen-en-twintig jaar oud.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 22. Junij. De berigten omtrent den toestand onzer binnenlandsche graanmarkten op het einde der vorige week, komen op talrijke wisselingen neder, doch welke ten slotte eene daling aanduiden. Op eenige markten, zoo als te Hasselt, Brugge, Leuven en Doornik, zijn de prijzen nog gerezen; op andere, zoo als te Brussel en te Bergen, zijn de prijzen onveranderd gebleven; maar te Aalst, Antwerpen, Gent, Mechelen, Namen en Verviers heeft de daling [illegible] Dat de daling nu zal voortgaan, daaraan twijfelt men bijna niet meer, zelfs dat zij aanzienlijk zal wezen. Vooreerst om deze kapitale reden, dat men dagelijks de overtuiging erlangt, dat de aanstaanden oogst aller hoop zal bekroonen en mogelijk overtreffen. Tarwe, rogge, garst, aardappelen, alles staat voortreffelijk, niet alleen in de Belgische provinciën, maar ook in de naburige landen. Van eenen anderen kant zijn de aanvoeren uit Amerika, het Noorden en de Zwarte zee, in al de groote havens van Frankrijk en Engeland aanzienlijk, zeer waarschijnlijk zal een gedeelte dezer vreemde granen naar de Belgische havens komen, want hier zijn de prijzen thans hooger dan in de twee genoemde landen. De terugwerking is dus naakende; zij zal zeer sterk zijn; de waarschouwingen zullen niet ontbroken hebben aan degenen die, door hunne onverzadelijke begeerlijkheid aangedreven, er bij lijden zullen, en de voordeelige prijzen zullen missen, welke hen ruimschoots zouden hebben kunnen voldoen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 22. Junij. De invoer van vreemd vee in Engeland neemt dagelijks toe. In de laatste week zijn te Londen en in de andere havens 1415 stuks groot vee en meer dan 3200 stuks klein vee ingevoerd. HOLLAND HEEFT BIJNA UITSLUITEND DIE HOEVEELHEDEN GELEVERD.

Op eene onrustbarende wijze neemt de uitvoer van aardappelen en slagtvee naar Engeland toe; wij zeggen onrustbarend, omdat in die zelfde mate de woede en verbittering des volks, tegen de ellendige woekeraars en speculanten in levensmiddelen ten top stijgt, en daaruit de vreesselijkste wraaknemingen zouden kunnen ontstaan, even gelijk zulks in Duitschland en België dagelijks plaats vinden.

Waarom worden er door de regering geene afdoende maatregelen genomen, ten einde die gehate verzendingen van aardappelen, vleesch en groenten *geheel* en dadelijk te verbieden, of althans ook om den invoer van levensbehoeften *geheel* vrij te stellen van regten? Waarom moeten eenige rijke ellendelingen nog rijker worden door hunnen schandelijken woekerhandel? Waarom ziet de regering met de handen in den schoot aan, dat bijna de gansche natie geen vleesch meer kan proeven, daar hetzelve thans reeds voor den ongehoorden prijs van *f* 1. (*zegge* ÉÉN GULDEN) het Ned. pond in de hal verkocht wordt? Is dit niet hemeltergend? Kan en mag dit wel langer duren? Terwijl de rijke wellusteling en aristocraat smult en brast en in weelde en overdaad zwelgt, kan de arme handwerkman aan geen stukje vleesch, zelfs aan geene beenen meer komen en valt hij bijna van magteloosheid neder! ....

Groote God! hoe verre is het reeds gekomen! .... Woekeraars! ellendelingen! en gij allen die tot dezen staat van zaken hebt medegewerkt! hoort gij het onheilspellend gemompel des volks dan niet.... van dat volk dat van honger schreeuwt en luide zijne stem tegen den afschuwelijken uitvoer en den niet minder afschuwelijken belemmerden invoer verheft! Of tart gij in brooddronken euvelmoed de stem des volks?!... (*de Burger.*)

ZWOLLE, den 21. Junij. Op den vorigen marktdag is een boer aangehouden, die een stuk boter ter markt bragt, waarin zeer netjes een steen gewerkt was, zoo dat het stuk boter zich nergens door onderscheidde. Men vleit zich door deze aanhouding op het spoor te zijn van hen, die op de beide vorige marktdagen dergelijke waar verkocht hebben. — De zes steenen, die men thans uit even zooveel stukken boter heeft opgegaard, zullen te zamen 70 lood wegen, de boter was tegen 65 ct. het pond verkocht, zoodat de voordeelen der bedriegerij, waarvoor men thans zal te boeten hebben, 45 centen bedragen.

— Tenzelfden tijde dat er jl. Zaturdag eene bezending van 33 veroordeelde bedelaars van hier op de Ommerschans werd aangebragt, kwamen er ook twee transporten uit Hollandsche steden te dier plaatse aan, waardoor het getal bedelaars, dien dag in het gesticht opgenomen, juist *honderd* bedroeg.

Er gaat tegenwoordig naauwelijks eene week voorbij, dat er uit deze stad niet een troep veroordeelden wordt opgezonden, en er bestaat weinig vooruitzigt dat zulks vooreerst verminderen zal.

VLAARDINGEN, den 22. Junij. Heden namiddag ten één ure is alhier aangekomen Zr. Ms. stoomschip *Cerberus*, kommandant luit. ter zee der 1e kl. *P. A. M. Hinlopen*, hebbende den 18. dezer de hollandsche haringvloot op de hoogte van Hitland verlaten, met 91 3/8 ton haring aan boord, waarvan met den meesten spoed de gewone geschenken aan den koning en de leden van het vorstelijke huis zijn afgezonden.

De eerste verkoop had daarop à *f* 700 per ton plaats; de ontvangene berigten omtrent de vangst zijn zeer voldoende.

DORDRECHT, den 20. Junij. Niettegenstaande het rekwest van den edelen menschenvriend, den Edel Achtbaren Heer Mr. *J. S. Lotsy*, lid van den raad der stad Dordrecht, om vermindering van belasting op de granen, tevens aantoonende de onregtvaardigheid van die belasting, als drukkende het meest op de armen, en een rekwest van notabelen tot ondersteuning van eerstgemelde, blijft het bestuur ten deze een hardnekkig stilzwijgen bewaren. Zal men ook hier den put dempen als het kalf verdronken is.

— Uit Maastricht schrijft men ons van den 19. Junij:

„Het volgende opmerkelijk noodlottig voorval greep gisteren alhier plaats: Een alhier in garnizoen liggend soldaat, genaamd *Jacob Marks*, vroeg in het begin der week vier dagen verlof, om zich naar het stadje Sittard te begeven, zijnde dit zijne woonplaats, als reden opgevende, dat zijn vader, een schoenmaker, aldaar gestorven was, en hij hem mede wilde ter aarde bestellen. Gereedelijk werd hem dit verlof toegestaan, en vertrok hij derwaarts. Te Sittard echter aangekomen, vindt hij zijn vader welvarende, zoo zelfs, dat deze, zijn zoon tot voor de poort dezer vesting terug geleidde. Na van zijnen zoon afscheid te hebben genomen, en weder huiswaarts keerende, passeerden hem een rijknecht, die te paard gezeten, een ander paard los aan den teugel met zich voerde, welk laatste paard op eens een zijsprong maakte, achteruitsloeg en den armen schoenmaker derwijze een slag aan het hoofd toebragt, dat hij als levenloos op den grond zeeg. Spoedig daarop door de toesnellende lieden opgenomen en naar het gasthuis gevoerd, is hij heden morgen overleden. Hij laat eene vrouw en onderscheiden jonge kinderen na." (*Utr. C.*)

HOOGEZAND, (Groningen) den 20. Junij. Het gezegende voorregt in alle streken van Europa, van een verblijdend vooruitzigt op een' rijken oogst, drijft alle gevoelige harten tot dankbaarheid. In onze omstreken deelen wij ook in dat genot: Wij gaan den zwarten weg op — en aan alle kanten zijn wij, verder dan ons oog reikt, omringd van de heerlijkste koren- en aardappelvelden. Hoe rijk zijn de halmen der rogge; de gerst toont reeds volgroeide aren; de boekweit staat met den bloeiknop gereed; de haver wast heerlijk op; de aardappelen staan voorbeeldeloos schoon.

Gezond en frisch prijken al deze levensmiddelen. Vervolgen wij onze natuurwandeling langs Veendam, de Wildervank, Pekela en terug over de Borgercompagnie, dan hebben wij duizenden van bunders gezien, die om den prijs van rijkdom wedijveren. Zelfs de ongevoeligste mensch wordt gedrongen, bij het gezigt van zooveel zegen, het oog ten hemel te heffen en te stamelen:

Menschenvader! schenk aan uwe kinderen, wat zy biddend van u verlangen! Zegen het welgelukken van hunne ryke verwachtingen, schenk hun voedsel en daardoor vernieuwde stof om U lief te hebben!

(Wij nemen deze vrome beden uit de *Groninger Courant* over, doch meenen te mogen vragen: wat helpt het, of God onze landen al met eenen rijken oogst zegent en zijne milde hand over ons uitstrekt, wanneer de regering maakt dat het volk dien zegen niet kan deelachtig worden? Het gelijkt dan een met uitgezochte spijzen rijk voorziene tafel, waarbij men eenen hongerigen plaatst, met verbod van niet te eten. *Dankt* God voor de gaven die hij in zijne oneindige goedheid ons schenkt en *bidt* hem dat hij de harten onzer bestuurders tot mededoogen met het arme, ongelukkige volk neigt.)

JAN DE BASTAARD.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

En naar den ingang der tent ijlende, hief zij een der hoeken op van het doek, hetwelk tot deur diende, wierp met overhaasting hare blikken in verschillende rigtingen rond en luisterde. De vuren verspreidden eenigzins minder licht, het gedruisch verloor zich al meer en meer, en de omtrek der tent was alleen gelaten.

Het jonge meisje trad zachtkens naar den medgezel harer kindschheid.

– Gij hier, Jan, zeide zij weder. En hare stem had eene uitdrukking van kennelijke angstvalligheid. Gij, mijn vriend? gij te midden van die menschen, die uwen naam slechts uitspreken met uitroepingen van haat en wraak! Duizende vijanden omringen u; laat een enkel hunner blikken u bespieden en gij zijt verloren.

– Ik ben gekomen om u te verlossen, antwoordde de bastaard, op vasten toon, om u te onttrekken aan de magt en de dwingelandij uwer neven. De nacht is donker, de Vendeërs slapen, het bosch heeft voor mij geene enkele geheime plaats. Gij moet vlugten, vlugten zonder eene minuut te verzuimen, zonder eene seconde te overdenken. Kom, Clotilde, kom, laat ons gaan.

– Alleen met u! in den nacht! in deze eenzaamheid! riep het meisje met eene uitdrukking van vrees.

– Hoor mij aan, Clotilde, antwoordde Jan, de oogenblikken zijn kostbaar. Het verraad van eenen der vendeesche hoofden heeft ons de verblijfplaats der koningsgezinden doen kennen. De soldaten der Republiek zijn hier: eene talrijke afdeeling staat onder mijne bevelen. Ik heb u de gruwelen en de gevaren van het hardnekkig gevecht willen besparen, hetwelk bij den dageraad zal plaats hebben. Ik heb gezworen u te zullen redden, zonder iemands leven bloot te stellen. Ik ben gekomen om u te verlossen of met u te sterven.

– Ja! antwoordde het meisje op een toon van verwijt.

– O laat ik het u zeggen, Clotilde; laat mij u mijne ziel blootleggen. Het is niet de adellijke erfgename van Kerbec die mij aanhoort, het is eene arme en verlatene vrouw, tot wie ik thans zeg: Clotilde, ik bemin u! .... rust op dezen arm, dien ik u aanbied, en die u nimmer ontbreken zal. Burgeres, vertrouw u toe aan de eer, aan den eerbied, aan de liefde van eenen republikeinschen soldaat. Dochter van den markies de Kerbec, vlugt met den wees, dien uw vader op zijn sterfbed zijnen zegen gaf. Vrouw van den kapitein Jan, bewillig er in uwen echtgenoot te volgen. Kom, kom, vervolgde hij met warmte, de hand, welke in de zijne beefde, met kussen overladende.

– Vertrekken wij, sprak het meisje beslissend, en zonder dralen rigtte zij zich naar de deur en hief het voorhangsel op.

Een smartelijke kreet ontsnapte haren boezem; zij trad twee stappen terug en viel levenloos op de rustbank neder. Frederik kwam de tent binnenstormen, aan het hoofd van eene bende gewapende landlieden.

– Ellendeling! riep de aanvoerder der koningsgezinden, thans zult gij ons niet meer ontsnappen. Zoek nu ook, dus ging hij voort, op eenen spottenden toon, een paneel op veren, of eene geheime deur onder het houtwerk verborgen. Het is een muur van ligchamen, welke u omringt, en ik sta u borg dat dezelve vrij wat steviger is dan de dikke muren van het kasteel van Kerbec.

Daar hebt gij, – vervolgde hij, zijne blikken op zijne ruwe medgezellen vestigende, waarin eene woeste vreugde schitterde, – daar hebt gij dien zoon uit de Vendée, die zijne moeder verraden en vermoord heeft. Daar hebt gij hem, dien wij als zuigeling in onze poorten hebben opgenomen, en die ze voor de koningsmoorders ontsloten heeft! Daar hebt gij den moordenaar van uwe broeders! Hij is de man die uwe hutten verbrand, uwe vrouwen geslagt, uwe dochters onteerd heeft. Hij heeft geene vrienden, geene ouders, geene betrekkingen. Jan heet hij, hij heet Jan de verrader, Jan de lafhartige, Jan de eerlooze!

– Zwijg! riep Jan met eene donderende stem, indien gij niet wilt dat ik u doe blozen van schaamte en toorn, door hier openlijk den naam van eenen verrader en eenen eerlooze te ver-

INGEZONDEN STUKKEN.

Nadere aanmerkingen.

Of een Dominé door een of meer Diakenen, of wel door zijn Kerkeraad wegens pligtverzuim is aangeklaagd; – of men *achter bughe* of *achter bake* zegt; – of men niet op eene meer fatsoenlijke wijze dan men gedaan heeft, had kunnen zeggen dat de kerkelijke discipline door Predikanten jegens Predikanten uitgeoefend, slapper is dan in vorige dagen, – dit alles is voor mij van ondergeschikt belang. Maar ik vermeen toch tegen den schrijver der *aanmerkingen* weer te mogen aanmerken, dat eene onnaauwkeurigheid in een berigt geen grove leugen is, wanneer die zonder opzet plaats heeft; dat men om eene eenigzins gezochte woordspeling, en om eene onfatsoenlijker uitdrukking iemand niet op een veel onfatsoenlijker wijze voor een ezel en sluwen vos mag uitschelden, of men maakt het erger dan degenen die men berispt; dat welk bedrijf men ook uitoefene men zich met de kerk mag, ja moet, bemoeijen, wanneer men daartoe geroepen wordt; en eindelijk dat indien er Groedeloopers (dat zijn immers separatisten?) zijn, het verzuim van het herderlijk werk en de slappe discipline, waarover niet zonder reden geklaagd wordt, hieraan veel schuld hebben.

De groote vraag is: is het waarheid dat het herderlijk werk in het Vierde District nog al wat te wenschen overlaat? Niemand die er bekend is, zal hier volmondig *neen* op zeggen; bewijzen door voorbeelden zouden makkelijk te leveren, doch hatelijk wezen. Het is zoo, en niemand zal het tegenspreken. Wij laten de uitzonderingen gelden. Wat valt daar tegen te doen? Het is gemakkelijk de vredelievende toegeeflijkheid der Kerkeraden te laken, maar moeijelijk als Kerkeraadslid de noodige verbetering te helpen aanbrengen. Men is niet altijd onafhankelijk van den Dominé: en is men het al, dan heeft men in den Kerkeraad medebroeders die men moet ontzien, en die den Leeraar altijd voorspreken en verdedigen ten koste van alles. En dan de lieve vrede! Och! het is dikwijls wijsheid daaraan zelfs wat veel op te offeren; vooral wanneer men vreezen moet van door de ruwe waarheid haat en verdeeldheid in de gemeente te verwekken, zonder veel vooruitzigt van het gewenschte doel te bereiken. Het is wel waar: de eene kraai..... (St! laat ik het wat zachter zeggen, anders word ik ook uitgescholden), er is wel iets van aan, zeg ik, dat de Dominé's de broederliefde voor den beschuldigden collega nog al ver strekken, en een gebrek in den vorm kon ligtelijk den grond eener aanklagt vernietigen; en welk Kerkeraadslid kent de reglementen zoo op zijn duimpje? En zoo zou men een boel moeite en onaangenaamheden voor niemendal hebben.

Ook door het publiek worden de Kerkeraadsleden over hunne toegeeflijkheid in deze niet zelden al zeer ligtvaardig gegispt. Maar ieder lidmaat heeft het regt om bij gelegenheid der kerk-visitatie zijne klagten in te dienen; dit wordt van den predikstoel afgegeven. Die het niet doet waar het gedaan diende te worden, deelt dus in de schuld, en verliest het regt om de Kerkeraadsleden hierover hard te vallen.

Maar nog eens! wat valt er tegen te doen? De kerkelijke organisatie veranderen, eenige hierarchie invoeren? o neen! foei! dit ware ketterij, paperij. Den Heere bidden dat hij het smakeloos geworden zout, zijn kracht en smaak hergeve? Goed! Doch men moet niet alleen bidden, maar ook handelen. De publiciteit dan? Wie weet of die niet zou helpen? Men zegt dat ze wel geholpen heeft om de Leden der Tweede Kamer wat trouwer op hun post te doen komen.

EEN KERKERAADSLID.

Het wijnhandelhuis Cliquot in Champagne, aan de Redactie der *Deutsche Brüsseler Zeitung*.

EPERNAY, den 4. Junij 1847.

De loffelijke Redactie der *Deutsche Brüsseler Zeitung* zal den ondergeteekenden verpligten, als zij de vriendelijkheid wilde hebben ons klaren wijn in te schenken, omtrent de gegoedheid (*solvabilität*) van den Huize HOLLENZOLLERN te Sanssouci bij Potsdam, wiens chef reeds sedert vele jaren tot onze beste klanten behoort, en jaarlijksch eene menigte fleschen uit onzen kelder ontbiedt; wel is waar geen *eerste* kwaliteit, want de beste zenden wij naar Rusland.

Heden vernemen wij van eenen lezer uwer courant in deze stad, den heer EHL..., dat de Landstanden te Berlijn den chef des Huizes te Sans-souci geen geld meer geven willen, hetwelk hij nogthans volstrekt noodig heeft om voortdurend zijne champagne-rekeningen, ganzenlever-pastijen bij RUMMEL te Straatsburg en truffels uit Perigord enz. enz. te betalen.

Is het werkelijk waar, dat de chef des Huizes HOLLENZOLLERN te Sans-souci zich in groote finantiële ongelegenheid bevindt?

In dit geval zal ik voorzigtig moeten zijn en slechts tegen gereede betaling mijne fleschjes naar Potsdam expediëren. De voormalige maarschalk VON MEYERINCK was daarenboven een man, die het rekenen meesterlijk verstond en steeds alles te duur vond om zijne profijt-schapen op 't drooge te krijgen.

Eilieve, berigt ons toch spoedig of ik wel doe voorzigtig te zijn, of dat ik den hofmaarschalk te Sans-souci enz. crediteren zal.

Wij, enz.

(get.) CLIQUOT en COMP.

MENGELINGEN.

De afschaffing van den accijns op de rogge was niet anders dan een ellendig voorwendsel, om den volke nieuwe lasten op de schouders te werpen.

Wat onder een menschelijk, bekwaam en eerlijk minister eene weldaad zou zijn geworden, is een nieuw werktuig tot afpersing en onderdrukkingen geworden onder onzen minister VAN HALL, die noch gevoel noch verstand bezit. Ja, zoo groot is de politieke goddeloosheid en onzedelijkheid van dien man, zoo hevig is de haat, dien hij den burgerstand heeft toegezworen, dat hij alles, zelfs eene vermindering van lasten weet dienstig te maken aan zijn lust om het volk uit te mergelen.

. . . .

Men heeft berekend dat de accijns op de rogge aan de schatkist anderhalf millioen gulden opbragt: van de 70 opcenten nu, die, totaliter, weder op onderscheidene belastingen zouden worden geheven, moeten de 20 opcenten, waarmede men de directe belastingen op nieuw wil bezwaren, ten minste reeds drie en een half millioen opbrengen.

Is dit nu financiële gaauwdieverij, of is het dat niet?

Het ergste is nog, dat die vermeerdering van 20 opcenten, eeniglijk en alleen zal drukken op den middelstand, op den BURGERSTAND.

De arme toch betaald geene belastingen. En of de rentenier 20 p. c. meer of minder betalen, komt er volstrekt niet op aan: zij zijn bij magte om te betalen. Maar de lasten nog met *een vijfde* vermeerderen, die op den burgerstand drukken, daar die burgerstand *reeds zoo* ongelukkig, ja reeds uitgemergeld is ten voordeele der kapitalisten, — dat ware eene schanddaad, die de wraak der volken en den vloek des hemels zou tarten.

En wat de afschaffing van den accijns op de rogge betreft, welke vergelding biedt zij den burgerstand?

De burgerman eet hier weinig of geen roggenbrood; en bovendien wat zal het verschil zijn? naauwelijks *een halve cent* op *een drie ponds* roggenbrood.

Maar VAN HALL zou misschien zeggen: de burgerstand zal er wel degelijk voordeel bij vinden; want langzamerhand zal de burgerman wel *genoodzaakt* worden zich *voornamelijk* met roggenbrood te voeden.

VAN HALL zou waarheid spreken.

Weldra zullen hier slechts twee klassen van menschen meer zijn: rijken en armen. Men is er klaarblijkelijk op uit om den *burgerstand* te verguizen, te *vernietigen*. En wanneer men daarin zal zijn geslaagd, wanneer hier slechts rijken en armen zullen zijn, dan zullen er natuurlijk ook maar heeren en slaven, onderdrukkers en onderdrukten zijn.

En dan zal men immer met het arme volk kunnen doen al wat men maar wil!...

En wij dulden dat alles zoo zonder ons te verroeren; wij blijven met de armen over elkâar staan toezien, hoe dat werk van vernieling zijn gang gaat; en wij zien met onverschillige oogen, dat de belangen der natie worden verraden en verkocht door de meerderheid van onze vertegenwoordigers, die zijn afgedaald tot den lagen rol van medepligtigen van een snood bestuur!...

O! wij zijn dan toch inderdaad wel eene heel laffe en heel verachtelijke natie!.... (*Asmodée.*)

De Nederlandsche Maagd.

Is dat die Maagd van vroeger dagen,
Die Maagd, zoo standvast als een rots;
Nooit gansch in ketenen geslagen,
Ofschoon belaagd door vreemden trots? —
Eens toen de aeloude vrije kleuren,
Van de Amstelvest tot Jacatra,
Verdwenen, dorst deez' Maagd ze beuren
Voor 't oog der aarde op Decima.
Is dat die Maagd, die Spanjes keten,
Als zijden spinrag, stukken reet,
Ofschoon voor 't regt en 't vrij geweten,
Met hulp der duisternis, gesmeed?
Is dat de Maagd, die Eng'lands kielen
Of Frankrijks pas ontloken magt,
Door RUITERS *donder, zag vernielen,*
Zij.... nooit vergeefs ten strijd gewacht?

Helaas! dat is ze, neêrgebogen
Door 't wigt van vreugd'looze ouderdom;
Door rouw beroofd van 't licht der oogen;
Door 't leed van hare kind'ren stom.
Zij is niet meer de fiere schoone,
De fiere schoone van weleer,
Die, zonder vorstenstaf of kroone,
Bevel voerde op het grenz'loos meer.
Verdwenen zijn de gouden dagen
Van haar die Oost- en Westwaarts toog
Of, op haar daverenden wagen,
O Belgen! door uw' velden vloog!

MINERVA *heeft Atheen verlaten;*
Athene viel; maar onbespot;
Daar kon geen moed van helden baten;
Zij viel door 't wiss'lend oorlogs-lot.
Athene — 't is met roem gevallen;
De stem des noodlots werd vervuld;
Haar naam blijft eeuwig roemrijk schallen; —
Doch Neêrland zinkt, door eigen schuld!

AARDENBURGSCH DEPÔT. R.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24. Junij Sedert den 22. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Juno, A. Berner, Solide, J. Strominer, de Maria, J. Nieber, Odessa, alle tarwe; Lauritz, J. Christensen, Constantinopel, tarwe; Emma, C. Malgaw, Smirna, graan; Libertas, R. W. Genez, Memel, planken; Emma en Louise, H. Haesloop, Monte-Video, huiden; Frauke Maria, A. J. Aries, Skiefen, garst en haver; Jantina Margaretha, H. B. Smit, Riga, rogge; l'Amitie, P. Guques, Marseille, graan.

Voor Vlissingen bestemd:

The Mary, E. Sharp, Sunderland, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The James, W. Rhodes, tarwe, Goole; Ino Carnall, T. Rowert, ballast, New-Castle; Franchina, J. F. Peper, stukgoed, Hamburg; de toekomende Vrouw, J. F. Bakker, suiker, Amsterdam; Gezina Wilhelmina, H. R. Dokmann, ballast, Archangel; Marie, F. Schlichting, stukgoed, Bremen.

Van Eupatoria gezeild:

Amicitia, E. H. Ruijl, rogge, Amsterdam; laatst van Vlissingen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG.

24 Junij 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1845) .	f	Z. Gr. Erwten . .	f .
N. dito dito	- 20 30	W. Witte dito . . .	- .
O. Walch. Tarwe (1845) -	.	Z. Paardenboonen .	- 10 65
Nieuwe dito	- 21 00	W. Koolzaad	- .
N. Rogge . f 16 00	- .	Zomer dito	-
Vreemde dito f 16.00	- 17 00	Gort No. 3	- 23 00
Winter garst . . .	- 11.25	" " 2	- 21 00
Zomergarst	- 11.00	" " 1	- 19 00
Haver	- .	Raapolie . .	f 39 00 p. v.
Boekweit	- .	Patentolie . .	- 41.00 -
W. Witteboonen . .	- 21.00	Lijnolie . .	- 57 00 -
Dito Bruineboonen .	- 21.00	Lijnkoeken f . .	de 104 st.
W. Paardenboonen .	- 11.00	Raapkoeken .	- -
W. Gr. Erwten . .	- 19.50		

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.

Sluiting des avonds ten 9 ure.

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

kondigen.

– Gij hebt gelijk, antwoordde Frederik, en bij al die namen zal ik ook nog eenen anderen voegen. Men noemt u ook Jan de bastaard.

– Stilte! riep Jan uit, op dit oogenblik, waarop ik tot u spreek, is er een man die zijnen broeders aan de republikeinen verkoopt, die voor eene somme gouds den prijs van uw aller bloed bedingt. Die verrader, die lafhartige, die eervergetene heeft vrienden, ouders, eenen broeder, eenen naam..... Hij noemt zich George, markies van Kerbec.

– Gij liegt! schreeuwde de markgraaf woedend, maar uw vervloekte mond heeft hare laatste lastering uitgebraakt.

Op een teeken van den aanvoerder wierpen zich vier gewapenden op den kapitein, die zich met onverschilligheid de handen liet binden.

Frederik keerde zich tot zijne soldaten.

– Wraak! schreeuwde de uitzinnige bende.

– Verschaft uzelven regt, antwoordde de markgraaf, en zorgt dat hij vóór zonopgang zij doodgeschoten.

In een oogenblik werd de kapitein aan eenen boomstam gebonden, en bragt den geheelen nacht in dien toestand door, ten prooi aan de beleedigingen en beschimpingen zijner vijanden.

Met het aanbreken van den dag schaarde zich een twaalftal landlieden, met geweren voorzien, in slagorde; twee mannen traden naar den gevangene en ontbonden hem de handen. Een derde wilde hem de oogen blinddoeken, maar Jan stootte zachtkens den arm van zich, waarin zich de zakdoek bevond.

– Ik zal den dood staande en met open oogen afwachten, zeide hij met eene vaste stem.

Eene diepe stilte heerschte er in de vallei. De Vendeërs hielden hunnen adem in, en met gestrekten hals en het oog gerigt wachtten zij.

Het twaalftal plaatste zich regt tegenover den kapitein, en laadde in stilte hunne geweren, vervolgens rigtten zij de trompen... Eene vreesselijke losbranding deed zich hooren.... Al de Vendeërs, die op het aangerigt van den kapitein hadden aangelegd, vielen. Te gelijker tijd hoorde men den kreet van «leve de Republiek!" Op de toppen van den heuvel, en van achter het houtgewas en de struiken kwamen soldaten met blaauwe rokken te voorschijn, die op hunne vijanden toeschoten en hen vervolgden.

– Leve de Republiek! riep de kapitein, de tent binnensnellende waar hij Clotilde had achtergelaten.

De koningsgezinden hadden hunne wapenen weggeworpen, en vlugtten naar alle kanten en verscholen zich in het woud. Na verloop van een half uur waren de republikeinen meesters van het slagveld, waarop de koningsgezinden niet anders dan lijken telden.

Het lijk van Frederik vond men aan den voet van eenen boom; zijn rug was met verscheidene kogels doorboord.

Intusschen begaven zich twee mannen, waarvan de een het officiers-gewaad droeg, de ander eene boerenkleeding, naar de tent.

– Burger George Kerbec, zeide de eerste, gij hebt uw woord gehouden, wij zullen het onze niet breken.

– En gij geeft mij mijn vrijgeleide voor mijne vrouw en mij? vroeg de ander.

– Gelijk gij zegt; antwoordde zijn medgezel met een teeken van minachting.

– Beiden traden de tent binnen: de officier zette zich voor eene tafel neder, teekende een papier, en gaf het George over.

– Zie hier mijne vrouw, zeide de markies, op Clotilde wijzende. En hij strekte zijne hand naar het paspoort uit.

– Dat is onwaar! riep Jan uit, die achter hem stond.

En te gelijk greep hij eene pen, schrapte eenen naam door, en gaf het papier aan George terug, droog weg zeggende:

– Neem aan; ik geef u drie dagen tijds om te zorgen dat gij den grond der Republiek verlaat.

– Maar die vrouw? bromde de markies.

– Is de mijne, antwoordde de kapitein koel, en gaf hem met de hand een teeken om zich te verwijderen.

(*Naar het fransch.*)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.